

говоримъ за слънцето, ние нѣмаме предъ видъ само физическото слънце, но и духовното слънце, като проява на интелигентни, разумни сили, като проява на сжщества, носители на любовъ и мждростъ. Когато казваме, че слънцето е носителъ на живота, ние имаме предъ видъ духовното слънце. Въ бждеще, когато хората съзнаятъ това, ще се лѣкуватъ само съ слънчевитѣ лжчи. Тѣ ще знаятъ, кои лжчи срещу какви болести и неджзи могатъ да се използватъ. Бждещитѣ майки ще лѣкуватъ и ще възпитаватъ децата си изключително съ слънчевитѣ лжчи. Днесъ майкитѣ лесно се оправдаватъ за лошитѣ постжпки на децата си. Като проявяватъ известни слабости, тѣ казватъ: Деца сж, глупави сж още. Често тѣхнитѣ деца влизатъ въ чужди бостани и кжсатъ зелени дини, пжпеша. Като ги разрѣжатъ, виждатъ, че сж зелени и ги хвърлятъ настрана. Сърдятъ се на децата, че правятъ пакости, като кжсатъ преждевременно плодетѣ, а тѣ сами правятъ сжщитѣ погрѣшки: тѣ преждевременно откжсватъ своитѣ хубави желаня и ги захвърлятъ настрана. По този начинъ тѣ спиратъ развитието си. Като срещнатъ известни спжнки при реализиране на своитѣ желаня, тѣ казватъ, че желанята имъ сж непостижими, че идеитѣ имъ не могатъ да се реализиратъ и т. н. — Не, за разумния човѣкъ всичко е постижимо. Той живѣе въ Божественя свѣтъ и прилага Божественитѣ закони. Въ този свѣтъ всичко е постижимо. Когато иска да влѣзе въ Божественя свѣтъ, той трѣбва да постави дѣсния си кракъ напредъ. Влѣзе ли съ лѣвия кракъ напредъ, ще го спратъ още предъ прага. Който влиза съ лѣвия кракъ въ Царството Божие, той нищо не може да постигне. Влѣзе ли съ дѣсния кракъ въ Царството Божие, всичкитѣ му работи ще вървятъ добре. Оттукъ можемъ да извадимъ следното заключение: всѣка мисль, всѣко чувство, всѣко действие, които нѣматъ за основа любовта, се считатъ за престжпления. Ето защо, каквото мисли, чувствува и върши човѣкъ, всѣкога трѣбва да е подтикнато отъ любовъ. Всичко, което любовта прави, е добро; всѣко нѣщо, което не е направено съ любовъ, не е добро. Затова апостолъ Павелъ казва: „Ако говоря съ чловѣчески и ангелски езици, а любовъ нѣмамъ, нищо не съмъ.“

Въ свѣта сжществуватъ два вида хора: едни, които служатъ на Бога съ любовъ и други, които служатъ на Бога безъ любовъ. Първитѣ работятъ по закона на любовта, а вторитѣ — по закона на страха. Дето е страхътъ, тамъ е без-